

La tiranía, desamparada i al ras... Un Pou incomensurable per a un Bieito magistral i desolador... Un magistral salt en el buit d'un Josep Maria Pou antològic...

Des de la primera escena Bieito ens presenta sense embuts el veritable rostre de Lear. Ell és qui està acostumat a tallar sempre el pastís (cosa que aquí fa literalment) de tots els poders: el polític i també el familiar... Lear ha començat a caure en un miratge: creu que, pel fet de ser ell qui renuncia al poder, no el perd realment. Més d'un polític podria treure alguna lliçó del seu cas... Vestit de caçador, carregat amb una escopeta, prepotent i groller, Lear ja no es rei però encara es veu com a tal. Les coses comencen a canviar quan una filla pot rebotre-li a la cara: "Ets vell".

Per primera vegada, l'altiva riulla sarcàstica de Lear-Pou té alguna cosa de pànic aterrit. Fins ara, Lear podia dir-se vell a ell mateix sense que la seva autoritat minvés ni un centímetre. Però, ai amic, si t'ho diuen els altres!... Lear acaba envoltat per una cort també sense sostre i ara sí de debò: un bufò, un criat, un boig i un cec. Pot haver-hi una cort més autèntica? Com diu Lear davant un cos nu i brut; "Al cap i a la fi, això es un home?"

D'una cosa podeu estar segurs: això sí que és teatre. Fet a cor obert, despullat d'esteticismes afalagadors, penetrant fins al moll de l'os, de la mà d'actors sensacionals que no tenen por de res.

Ramón Oliver. Què fem?/La Vanguardia